

		Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu	
		Szkoła Doktorska Nauk o Języku i Literaturze	
			
		Metodologia badań naukowych - językoznawstwo	
		prof. dr hab. Tomasz Mika	
Rodzaj zajęć	konwersatorium		
Język wykładowy	język polski		
Liczba godzin + forma zaliczenia	20 godzin / zaliczenie na ocenę		
Cel zajęć	Dostarczenie praktycznych umiejętności związanych z pisanem językoznawczej rozprawy doktorskiej.		
Treści kształcenia	Zostaną przedyskutowane zgłoszone przez uczestników problemy metodologiczne z pracą naukową. Prowadzący proponuje (do przemyślenia, wyboru, uzupełnienia przez uczestników) następujące zagadnienia: • przedwiedza i założenia. Z czym przystępuję do procedury badawczej? Co uznaję za tzw. kanon wiedzy w swoim przedmiocie – dziedzinie – obszarze badań; • pytania startowe. Od czego zaczynam pracę naukową? • narzędzia badawcze i używane przeze mnie terminy naukowe. Definiowanie stosowanych instrumentów; • terminomania i terminofobia; • od czystości metodologicznej do interdyscyplinarności. Pod jakimi warunkami i jak zapożyczam procedury badawcze? • tworzę harmonogram prac. Poszerzanie i zawężanie zakresu prac; • formułowanie celu i celów operacyjnych; • wyciąganie i weryfikowanie wniosków (częstkowych i końcowych); • to jest moje – tworzenie abstraktu własnego przedsięwzięcia naukowego; Metody pracy: dyskusja moderowana, praca w podgrupach, burza mózgów, studium przypadku.		
Wymagania wstępne	brak		
Efekty kształcenia			
			Metody weryfikacji

W zakresie wiedzy: Osoba, która zrealizowała przedmiot, zna i rozumie: osiągnięcia światowej nauki w ramach dyscypliny, w której odbywa się kształcenie, a także paradygmaty i kierunki rozwoju tej dyscypliny, w sposób, który umożliwia twórcze i nowatorskie ich rozwinięcie oraz ich weryfikację w ramach podejmowanych projektów badawczych [E_W01]; w stopniu zaawansowanym metodologię badań właściwą dla dyscypliny nauki, w której odbywa się kształcenie, co pozwalana właściwy dobór teorii i narzędzi badawczych oraz efektywne ich zastosowanie i modyfikację w ramach własnych badań [E_W02]	
W zakresie umiejętności: Osoba, która zrealizowała przedmiot, potrafi: wykorzystywać wiedzę z różnych dyscyplin nauki do twórczego identyfikowania, formułowania i nowatorskiego rozwiązywania złożonych problemów badawczych lub wykonywania zaawansowanych zadań o charakterze badawczym. W szczególności potrafi: definiować cele i przedmiot badań naukowych, formułować hipotezy badawcze, rozwijać metody, techniki i narzędzia badawcze oraz twórczo i efektywnie je stosować, wyciągać wnioski na podstawie wyników badań naukowych [E_U01]; efektywnie pozyskiwać informacje związane z działalnością naukową, z różnych źródeł, również w językach obcych oraz dokonywać właściwej selekcji, krytycznej analizy oraz interpretacji tych informacji; ponadto potrafi dokonać oceny ich znaczenia dla rozwoju nauki [E_U02]	
W zakresie kompetencji społecznych: Osoba, która zrealizowała przedmiot, jest gotowa do: krytycznej oceny prac z zakresu dyscypliny naukowej, w ramach której prowadzone jest kształcenie oraz własnego wkładu w rozwój tej dyscypliny [E_K01]; wypełniania zobowiązań społecznych jako badacz; inicjowania działań na rzecz interesu publicznego, m.in. poprzez właściwe upowszechnianie w społeczeństwie osiągnięć nauki. Ponadto jest gotowa do podejmowania działań prowadzących do rozwoju obywatelskiego społeczeństwa opartego na wiedzy [E_K03]; ciągłego podnoszenia kompetencji zawodowych i osobistego rozwoju, w szczególności poprzez śledzenie i analizowanie najnowszych osiągnięć związanych z reprezentowaną dyscypliną naukową [E_K05]	
Literatura	• Austin J.L., 1993, <i>Jak działać słowami?</i>, [w:] tegoż: <i>Mówienie i poznawanie</i>, przeł. B. Chwedeńczuk, PWN, Warszawa 1993, s. 310–334.

	• Bogusławski A., Drzazgowska E., 2016, <i>Język w refleksji teoretycznej. Przekroje historyczne</i>, Katedra Lingwistyki Formalnej UW, Warszawa. • Bühler K., 1991, <i>Zasady badań nad językiem</i>, przeł. D. Niklas, [w:] L. Koj, J. Pelc (red.) <i>Semiotyka dziś i wczoraj</i>, Ossolineum, Wrocław. • Cegiela A., 1986, <i>Kryteria poprawności językowej terminów</i>, [w:] W. Nowicki (red.), <i>Podstawy terminologii</i>, Warszawa, 135–153. • Dębowski J., 2010, <i>Pojęcie prawdy w językach nauk humanistycznych</i>, „Humanistyka i Przyrodoznawstwo” 16, s. 9-36. • Grochowski M., 2017, <i>Terminologia a jednostki leksykalne systemu ogólnego. O definiowaniu terminów w ustawach o nauce i szkolnictwie wyższym</i>, [w:] R. Przybylska, W. Śliwiński (red.) <i>Terminologia specjalistyczna w teorii i praktyce językoznawców słowiańskich</i>, Wydawnictwo UJ, Kraków, 11-28. • Jadacka H., 1999, <i>Terminologia</i>, [w:] A. Markowski (red.), <i>Nowy słownik poprawnej polszczyzny PWN</i>, Warszawa, 1760–1767. • Jurkowski M., 1991, <i>Metajęzyk terminologii</i>, w: F. Grucza red. <i>Teoretyczne podstawy terminologii</i>, Ossolineum, Wrocław – Warszawa – Kraków, 44-59. • Nowacka J., 1980, <i>Słownictwo ogólne a terminologia specjalna</i>, [w:] H. Wróbel (red.) <i>Współczesna polszczyzna i jej odmiany</i>, Wyd. UŚ, Katowice, 41-46. • Nowicki W., 1986, <i>Podstawy terminologii</i>, Ossolineum, Wrocław. • Pelc J., 1983, <i>Tworzenie terminów z punktu widzenia semiotyki</i>, „Prasa Techniczna” 1983/2. • Tarski A., 1995 (1933), <i>Pojęcie prawdy w językach nauk dedukcyjnych</i>, w: tegoż <i>Pisma logiczno-filozoficzne t. I</i>, wybór, red. nauk., wstęp, przypisy J. Zygmunt, PWN, Warszawa. • <i>Terminy w językoznawstwie synchronicznym i diachronicznym</i>, 2018, (red.) Rojszczak-Robińska D., Ziółkowska O., Mika T., Wydawnictwo Rys, Poznań. • Wierzbicka A., 1996, <i>Semantics: Primes and Universals</i>, Oxford University Press, UK. • Zielińska-Długosz D., 2007, <i>Proceduralny model języka. Językoznawstwo z pozycji teorii modeli nauk empirycznych</i>, WUJ, Kraków.
Szczegółowe informacje	